

[Guldberg.]

uenighed om det. Men det er en væsentlig side af vort syn på, hvorledes storbyens trafik kan ordnes, at dette ikke er noget, der kan vente. Den større spredning, de nye områder og de nye bebyggelser længere ude omkring kan føre til, at man senere kan få interesse af en ringlinje længere ude — men det er jo ikke et spørgsmål, man behøver at tage stilling til i dag.

Bortset fra dette er det efter vor opfattelse langt mere realistisk at se i øjnene, at det, som er det største storkøbenhavnske trafikproblem, og det, som det var rimeligt at staten interesserede sig for at hjælpe det storkøbenhavnske område med at løse, er spørgsmålet om forbindelserne mellem Sjælland og Amager og spørgsmålet om at få forsynet Amager med anvendelige, offentlige trafikmidler. Det er ud fra det synspunkt, venstres forslag går ud på, at man i stedet for at engagere sig i større eller mindre dele af det store projekt går lige om bord i den ene og væsentlige opgave, som er at få bygget en forbindelse, gerne tværs igennem København. Vores forslag går jo konkret ud på, at man skal lave en forbindelse fra den nuværende Ballerupbane, som jo kan føres ind over Vanløse, hvor den går i forvejen, ind over Frederiksberg Station. Man vil altså med nogle få kilometers tunnel kunne føre en sådan jernbanelinje frem forbi Københavns Rådhusplads. Derved imødekommes et ønske om, at der i lige det område af byen bliver adgang til en S-bane — og på dette punkt må det jo blive en tunnelbane, fordi den skal under havnen — og man kan så føre den tværs over havnen og til sin tid fortsætte udbygningen på Amager, når man kan placere linjerne på Amager under hensyn til de uløste forhold.

Det er ret ligetil, men det er altså åbenbart noget, vi desværre ikke har kunnet få tilslutning til, og jeg kan ikke lade være med at få fornemmelsen af, at det selvfølgelig i nogen grad skyldes, at hvis man fulgte venstre i dette synspunkt og lod Citylinjen vente indtil videre, så ville det gå, som det er gået i de år, vi har diskuteret tunnelbanerne, at jo længere tid der gik og jo flere oplysninger der kom frem, jo mere klart vil det blive, at det samlede tunnelbaneforslag ikke skal gennemføres, og derfor vil man altså, hvis man ikke træffer beslut-

ningen nu, risikere, at det kan blive vanskeligt nogen sinde at komme igennem dermed.

Jeg har i forbindelse med forhandlingerne også været inde på spørgsmålet om de ekspropriationer, som lovforslaget og også det ændrede lovforslag giver hjemmel til. Jeg vil gerne sige, at med den taktiske tilbagetrækning er hele det problems økonomiske omfang jo blevet formindsket, endda meget væsentligt. Derfor kan det nu være rimeligt — også fordi vi stadig ikke har nogen viden om, hvorvidt det flertal, der står vagt om Citylinjen, ønsker at gennemføre det hele — at pege på, at det samlede forslag, hvis det var blevet gennemført — og det mener jeg da vi i venstre må sige at vi har haft en vis indflydelse på at det ikke blev — men hvis det var blevet gennemført, og hvis man omregner til nutidens grundpriser og tager hensyn til, at ekspropriationerne ikke ville blive gennemført lige med det samme, og til den udvikling, man derved måtte tage højde for, så ville en sådan lovgivning, så vidt jeg kan se, have givet hjemmel til at gennemføre ekspropriationer inden for det mere centrale København af en størrelsesorden på en halv milliard kroner, og så begyndte det jo at blive et beløb, som man nok kunne blive betænkelig ved.

Nu er det spørgsmål reduceret. I øjeblikket drejer det sig altså om noget væsentligt mindre. Det kan såmænd være galt nok, men det har selvfølgelig ikke det samme omfang, som det havde i det oprindelige forslag.

Venstre har i konsekvens af sine synspunkter stillet sine egne ændringsforslag. Udover dem, der vedrører selve linjeføringen, skal jeg særlig beskæftige mig med det, som også hr. Ove Hansen var inde på, og som jeg forstod at han ikke var så glad for at vi havde foreslået. Det er ikke, som hr. Ove Hansen sagde, et spørgsmål om oprettelse af et Storkøbenhavns trafikkselskab. Det står der da ikke noget om; det har vi jo drøftet så meget, og jeg kan da godt forstå, at det ikke er blevet til noget endnu. Det er da rigtigt, at der er mange, der har forsøgt, og at der er gjort meget for det.

Man har forsøgt så meget og gjort så meget for det, men det er ikke lykkedes, skønt man alle sammen gerne vil have det; jeg tror, alle partierne er enige om det, men det bliver ikke til noget alligevel. Kan